

Arrest

nr. 338 078 van 18 december 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Gilles de Pélichylei 148
2970 SCHILDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 8 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2025 met refertenummer 130449.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. VERHEYEN en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 november 2022 toe op het Schengengrondgebied via Amsterdam op basis van een visum type C (kort verblijf) dat hem werd afgeleverd door de Nederlandse diplomatieke post in Paramaribo (Suriname).

1.2. Verzoeker legde op 8 februari 2023 samen met zijn Nederlandse partner W.K. een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen. Het parket verstrekke een negatief advies en de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde de registratie van de wettelijke samenwoning op 23 mei 2023.

1.3. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 17 april 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoeker diende op 13 juni 2023 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse feitelijke partner.

1.5. Verzoeker legde op 27 juni 2023 opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw W.K., waarvan de registratie op 19 juli 2023 opnieuw werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 oktober 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.7. Verzoeker legde op 2 november 2023, 15 december 2023 en 31 januari 2024 telkens nogmaals een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen met mevrouw W.K., maar de registratie ervan werd telkens geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

1.8. Verzoeker diende op 22 juni 2024 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse feitelijke partner.

1.9. Verzoeker huwde op 15 juli 2024 in Nederland met zijn partner, mevrouw W.K.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 augustus 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.11. Verzoeker diende op 9 januari 2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

1.12. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 8 juli 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 9 juli 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.01.2025 werd ingediend door:

Naam: E.(…)

Voornamen: S.(…) A.(…)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vermeende echtgenoot, de genaamde K.(…) W.(…) (RR. (…)) met de Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van hun verwantschap legt betrokkene een Nederlandse huwelijksakte voor van een huwelijk voltrokken te Roosendaal op 15.07.2024.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: ‘De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantshapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd’.

Artikel 28, §1, tweede lid, van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht stelt: ‘De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.’

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich op 12.01.2023 bij de gemeente Antwerpen aanmelde in het kader van een voorgenomen wettelijke samenwoning. In navolging hiervan voerde het Parket van de procureur des Konings Antwerpen, afdeling Antwerpen, een grondig onderzoek waarna zij tot een negatief advies zijn gekomen met betrekking tot het voltrekken van een wettelijke samenwoning tussen beide. Zij kwamen namelijk tot de constatering dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de andere partner (dd. 12.05.2023). Betrokkenes vier volgende verklaringen wettelijke samenwoning van 27.06.2023, 02.11.2023, 15.12.2023 en 31.01.2024, werden allemaal geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen. Op 13.06.2023 diende betrokkene een bijlage 19ter in te Antwerpen in kader van een feitelijk partnerschap deze aanvraag werd op 18.10.2023 geweigerd door de dienst vreemdelingenzaken met een bijlage 20. Vervolgens diende betrokkene op 22.06.2024 opnieuw een bijlage 19ter in te Antwerpen in kader van een feitelijk partnerschap deze aanvraag werd op 27.08.2024 geweigerd door de dienst vreemdelingenzaken met een bijlage 20.

Betrokkene en de referentiepersoon reisden klaarblijkelijk tijdens de lopende aanvraag van 22.06.2024 af naar Nederland om daar een wettelijke band in de vorm van een huwelijk te bekomen. Zij voltrokken op 15.07.2024 een huwelijk te Roosendaal en reisden daarna terug naar België om enkele dagen na de weigering van een aanvraag feitelijk partnerschap met een bijlage 20 dd. 27.08.2024 opnieuw een aanvraag gezinsherening op basis van de huwelijksakte in te dienen via het online loket van Antwerpen (dd. 10.09.2024). Deze werd dan behandeld door de gemeente Antwerpen en een bijlage 19ter werd opgemaakt dd. 09.01.2025. Deze opeenvolging van handelingen wijst sterk op wetsontduiking, of toch minstens op een omzeiling van de wetten die normaal van toepassing zouden zijn in België.

Het feit dat het negatieve advies van het Parket er kwam in navolging van een meldingsfiche tot wettelijke samenwoning, doet geen afbreuk aan de motieven van het Parket die erop wijzen dat er sprake is van een schijnrelatie. Het Parket oordeelt dat de intentie van minstens één van beide niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van het verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de ander. De Dienst Vreemdelingenzaken weigert dan ook het huwelijk te erkennen en wel omwille van onder meer de volgende elementen:

- **Verblijfsvoordeel voor meneer:** Meneer heeft op 12.10.2022 bij de Nederlandse diplomatieke post in Suriname een visum kort verblijf / type C in het kader van een familiaal bezoek aangevraagd en op 18.10.2022 werd het visum afgeleverd. Meneer heeft misbruik gemaakt van het visum om naar Europa te reizen en er zich te komen vestigen. Op basis van de wettelijke samenwoning zou hij onbeperkt verblijfsrecht kunnen verwerven.
- **Zeer snelle gang van zaken:** Betrokkene kennen elkaar van kindsbeen af en hebben in het verleden mogelijk een korte (LAT) relatie gehad. Sedert 2019 hadden betrokkenen geen enkel contact meer en hadden beide andere relaties. In 2022 beslist meneer om naar Europa te reizen. Hij vraagt een visum aan in het kader van een familiaal bezoek en reist op 08.11.2022 naar Nederland. Van zodra hij in Nederland is neemt hij terug contact op met mevrouw. Ze besluiten de relatie een kans te geven en op 24.12.2022 trekt meneer bij de mevrouw en haar zoontje in. Mevrouw situeert de start van hun relatie op 24.12.2022.
- **Eerdere pogingen van mevrouw om verblijf te verschaffen:** Op 01.02.2013 is mevrouw gehuwd in Suriname met N.(...) V.(...). Deze man verwierf verblijfsrecht op basis van dit huwelijk. Mevrouw gaf in maart 2017 zelf aan dat ze was te weten gekomen dat haar Surinaamse man enkel gehuwd was voor de verblijfsdocumenten. N.(...) V.(...) zijn verblijfsrecht werd niet meer ingetrokken. Op 04.10.2018 werd de dienst vreemdelingen ingelicht dat mevrouw een verklaring wettelijke samenwoning wou laten registreren met O.(...) M.(...) S.(...). De wettelijke samenwoning werd uiteindelijk niet geregistreerd. Mevrouw verklaart ook nog dat ze tevergeefs geprobeerd heeft om haar zus en haar neef aan verblijfsdocumenten te helpen.
- **Geen blijk van een duurzame relatie en deze verder nastreven:** Dat betrokkenen op dit moment samenwonen bewijst niet dat zij met oprechte intenties een duurzame relatie hebben. Ze weten immers dat er een onderzoek zou volgen en uit de Whats App communicatie blijkt dat zij het interview goed wouden voorbereiden aangezien er over en weer gechat werd over de mogelijke onderwerpen die aan bod zouden komen. Meneer heeft 2 minderjarige kinderen die in Suriname wonen. Betrokkenen hebben geen eensgezind standpunt over de toekomst van de kinderen. Meneer wil ze graag naar België laten komen en zou dit voor vertrek al besproken hebben. Volgens mevrouw is dit nog niet besproken, voor haar mogen ze naar België komen maar met hun moeders. Mevrouw wil geen mama spelen voor de kinderen van meneer. Meneer was voor zijn vertrek uit Suriname blijkbaar al van plan om zich in Europa te komen vestigen en op termijn zijn kinderen te laten overkomen. De wettelijke samenwoning kan hem hierbij helpen.

De combinatie van deze verschillende factoren zorgen ervoor dat er voldoende gewicht gegeven wordt aan vermoedens van een schijnhuwelijk. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. en artikel 28 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste). Artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen

18 en 21 IPR-codex; De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (Art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het loutere feit dat betrokkenen samenwonen – althans volgens de huidige gegevens van het Rijksregister – wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.”)

Betrokkene legde ook tal van foto's voor bij de aanvraag van 09.01.2025 als bewijs van hun relatie. Opmerkelijk aan deze foto's is dat er heel veel foto's van 2023 zijn en van 2024 maar een klein aantal. Ook kan de waarachtigheid van de data die vermeld staan op de foto's niet blijken. Er werden namelijk 2 maal dezelfde foto terug gevonden maar met een andere datum (27.01.2023 en 23.08.2023). Kortom de foto's die zijn voorgelegd ter staving van hun relatie doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Omwille van bovenstaande redenen beslist de Dienst Vreemdelingenzaken om het huwelijk tussen betrokkenen niet te erkennen. Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede en derde middel, die door verzoeker gezamenlijk worden toegelicht, voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsprincipe als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“2. IN RECHTE

DVZ houdt geen rekening met de concrete toestand van verzoeker.

Door de beslissing wordt elke toekomst voor verzoekende partij ontnomen.

DVZ motiveerde dus als volgt:

“Vooreerst stelt men dat door het wettelijk samenwonen, terwijl het hier over een huwelijk gaat, verzoeker een verblijfsrecht zou bekomen.

Dat men door een gezinshereniging een verblijfstitel kan bekomen is een evidentie en is in de wet voorzien. DVZ verwijst hier naar een algemene wettelijke bepaling. Deze is ook in concreto van toepassing. In concreto is er ook een duurzame leefgemeenschap.

Derhalve is er een gebrek aan motivatie en zorgvuldigheid bij DVZ.

Ten tweede stelt men dat alles zeer vlug is gegaan daar verzoeker op 08.11.2022 in België is gekomen en verzoeker op 24.12.2022 een intrek heeft genomen bij zijn huidige echtgenote K.(...) W.(...).

Het is niet omdat een relatie vlug tot stand komt dat deze niet oprecht is.

Overigens de relatie duurt reeds meer dan 2 jaar. De motivering van DVZ is ten onrechte.

Ook hier vinden we een gebrek aan motivering en zorgvuldigheid.

Ten derde wordt een verblijfstitel geweigerd omdat de huidige echtgenote van verzoekende partij op 01.02.2013 gehuwd is met N.(...) V.(...) waardoor deze een verblijfstitel bekam doch dat dit huwelijk geen stand heeft gehouden en dat K.(...) W.(...) ook vroeger een verklaring van wettelijke samenwoning heeft gedaan met een andere man dat niet werd geregistreerd.

Het is niet omdat een relatie in het verleden mislukte dat de huidige relatie gedoemd zou zijn om te mislukken en ongeloofwaardig zou zijn. DVZ geeft geen opmerking op de huidige relatie zodat we hier ook een gebrek vinden aan motivering en zorgvuldigheid.

Ten vierde zou uit nader onderzoek van verzoeker en zijn echtgenote er een onvoldoende basis zijn voor wettelijk samenwonen omdat zij van elkaar niet alles kenden en omdat zij verschillende intenties zouden hebben. Mijnheer zou de intentie hebben om zijn kinderen naar België te laten komen doch K.(...) W.(...) zou niet de intentie hebben om de moeder van de kinderen te zijn. Men neemt het verzoeker ook kwalijk dat men het interview heeft voorbereid.

Het is niet abnormaal dat men een interview voorbereidt en voor het huwelijk en tijdens het huwelijk heeft men over alles nog geen beslissing genomen.

Het feit dat verzoeker zijn kinderen naar België wenst te laten komen is niet in strijd met het standpunt van zijn echtgenote dat zij niet het 'moederke bij de haard' dient te zijn. Zij wenst een vrouw van deze tijd te zijn en wenst haar bijdrage te doen, financieel, in het gezin zodat ze geen 24 op 24 uur met de kindjes bezig is. Er is geen sprake van tegenstrijdigheid.

Volgens DVZ zorgen deze verschillende elementen ertoe dat men hier kan spreken van 'schijnhuwelijk'. Het huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. en artikel 28 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste)."

Hierbij maakt DVZ toch wel een redeneringsfout. Verzoekende partij heeft de huwelijksakte bij de administratie te Antwerpen binnen gebracht voor een bevestiging en inschrijving. Daar wacht men op het advies van de Procureur des konings. DVZ heeft niet het geduld om te wachten op dit advies en meen eigenmachtig te kunnen zijn. Ook hier is er een gebrek aan zorgvuldigheid.

"Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemen beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

DVZ heeft geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekende partij zoals hierboven uitdrukkelijk uiteengezet;

Tweede middel : schending van de regels van behoorlijk bestuur : het zorgvuldigheidsprincipe.

DVZ heeft geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekende partij zoals hierboven uitdrukkelijk uiteengezet;

Derde middel : schending van het "evenredigheidsbeginsel" alsmede schending van art. 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955."

Door deze strenge beslissing is er geen evenredigheid tussen enerzijds het gedrag van verzoekende partij en zijn toekomst en wordt de toekomst van verzoekende partij gehypotheceerd ;

Derhalve komt de beslissing a quo als nietig voor,"

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een e-mail van de stad Antwerpen van 9 juli 2025 waaruit blijkt dat zijn dossier aangaande de erkenning van het buitenlands huwelijk werd overgemaakt aan de procureur des Konings voor verder onderzoek (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. Het derde middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM aangezien hij verzuimt concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

2.3. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.4. Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

2.5. Het zorgvuldigheidsprincipe houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.8. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsprincipe als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De relevante bepalingen uit dit artikel luiden als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijne gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...).”

2.10. In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde van de minister dat verzoeker niet in aanmerking komt voor gezinshereniging op grond van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister erkent immers het in Nederland voltrokken huwelijk van verzoeker met zijn Nederlandse partner niet, waardoor dit huwelijk geen recht opent op gezinshereniging op basis van de vreemdelingenwet. De niet-erkenning van het buitenlandse huwelijk gebeurde in toepassing van de artikelen 27 en 28 *juncto* artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

2.11. Uit het geheel van de stukken blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) van 9 januari 2025 een buitenlandse huwelijksakte voorlegde waaruit blijkt dat hij op 15 juli 2024 in Nederland huwde met zijn Nederlandse partner, mevrouw W.K.

2.12. Artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR bepaalt het volgende betreffende buitenlandse authentieke akten:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Artikel 21 van het WIPR bepaalt op zijn beurt het volgende:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

2.13. *In casu* heeft de gemachtigde van de minister geweigerd de buitenlandse huwelijksakte te erkennen, omdat er volgens hem “voldoende gewicht gegeven wordt aan vermoedens van een schijnhuwelijk” en hij verwijst hierbij naar het advies van de procureur des Konings van 12 mei 2023 in navolging van een meldingsfiche tot wettelijke samenwoning waarin deze concludeert dat de intentie van minstens één van beiden niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van het verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de ander.

Verzoeker betwist op zich niet dat verweerder de zogeheten *de plano*-erkenning kan weigeren indien het om een schijnhuwelijk gaat. Verzoeker betwist evenwel ten stelligste dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk en stelt dat er tussen zichzelf en zijn partner wel degelijk sprake is van een duurzame

levensgemeenschap. Verzoeker bekritiseert met zijn betoog het advies van de procureur des Konings waarvan de overwegingen in de motivering van de bestreden beslissing werden overgenomen.

2.14. In zoverre verzoeker met zijn middelen de beslissing viseert waarbij wordt geweigerd om het buitenlands huwelijk te erkennen, die gestoeld is op het negatieve advies dat door de procureur des Konings werd verleend in navolging van een meldingsfiche tot wettelijke samenwoning, stelt de Raad vast dat hij op grond van artikel 144 van de Grondwet niet over de vereiste rechtsmacht beschikt om zich hierover uit te spreken. Het onderzoek zou er immers toe leiden dat de Raad een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een subjectief burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat, Brussel*, Bruylant, 1994, 249 en 387). Artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR bepaalt overigens uitdrukkelijk dat *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg”*. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de beslissing van de gemachtigde van de minister dat het huwelijk van verzoeker in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). In de mate dat de middelen kritiek bevatten op de motieven uit de bestreden beslissing die werden overgenomen uit het eerder advies van de procureur des Konings, zijn ze niet-ontvankelijk wegens gebrek aan rechtsmacht van de Raad (cf. RvS 21 december 2011, nr. 216.971; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

2.15. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij de Nederlandse huwelijksakte eveneens overmaakte aan de stad Antwerpen met het oog op de overschrijving ervan. De stad Antwerpen zou in het kader daarvan een vraag tot advies gericht hebben aan de procureur des Konings, hetgeen blijkt uit een e-mail van het 'Team Schijnrelaties' van de stad Antwerpen van 9 juli 2025 (Verzoekschrift, bijlage 2). Het mailbericht dateert van een dag na het nemen van de bestreden beslissing en het advies van het parket inzake het huwelijk was op het moment van het indienen van het verzoekschrift nog niet voorhanden. Volgens verzoeker maakt dit een onzorgvuldigheid uit in hoofde van de verwerende partij omdat het advies van de procureur des Konings afgewacht zou moeten worden vooraleer over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de minister in het kader van de zogeheten *de plano*-erkenning van een buitenlandse akte niet gebonden is door het standpunt van een andere administratieve overheid (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409 (c)). Uit het hierboven geciteerde artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR volgt immers dat elke administratieve overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Zelfs indien de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen zou overgaan tot het overschrijven van het huwelijk op basis van een positief advies van de procureur des Konings, volgt hieruit niet automatisch dat ook de gemachtigde van de minister in het kader van onderhavige aanvraag tot verblijf, de buitenlandse huwelijksakte zou moeten erkennen. Er kan de verwerende partij geen onzorgvuldigheid worden verweten omdat niet werd gewacht op het advies van de procureur des Konings dat zou zijn gevraagd in het kader van het verzoek tot registratie van het buitenlandse huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

Ter terechtzitting deelt de aanwezige advocaat van verzoeker mee dat er *“ondertussen veel water naar de zee is gevloeid”* en beweert zij dat er een procedure werd opgestart bij de familierechtbank, maar zij legt hiervan geen enkel begin van bewijs voor. De Raad kan bijgevolg met deze informatie geen rekening houden.

2.16. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsprincipe en/of het evenredigheidsbeginsel.

De drie middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN